Sønderjylland.

Flensborg Byraad og Fremtiden. Tirsdag Eftermiddag den 29. Okt. skulde der i Flensborg afholdes et Byraadsmøde, paa hvis Dagsorden stod et Forslag af Borgerrepræsentationens Formand, Justitsraad Dr. Løhmann om at nedlægge Protest mod, at en Del af Nordslesvig blev afgivet til Danmark. Mødet, der var ansat til Klokken 5, havde samlet en hel Del Publikum paa Galleriet.

Henved 5-Tiden, før Mødets Begyndelse, blev de socialdemokratiske Borgerrepræsentanter Sørensen og Michelsen kaldte ind til en Raadslagning hos overborgmesteren, der varede til Kl. 6.

Endelig blev Mødet saa aabnet af Overborgmesteren, som gav Ordet til Justitsraad Løhmann. Denne udtalte i Følge „Flensborg Av.", at det jo var samtlige Medlemmer bekendt, at der i den sidste Tid var begyndt en Agitation for at skille en Del af Nordslesvig fra Tyskland og indlemme det i Danmark. Det havde været hans Hensigt at foreslaa en Resolution, der vendte sig imod dette. I sidste Øjeblik havde han imidlertid modtaget Aendringsforslag, som der efter hans Mening maatte tages Hensyn til, og som krævede en omhyggelig Overvejelse, hvad der nu ikke var Tid til. Han saa sig derfor foranlediget til foreløbig at tage sit Forslag tilbage.

Som Følge deraf sluttede Formanden Mødet.

En tysk Protest. Berlin, 2. November. Provinsialudvalget for Provinsen Slesvig-Holsten har den 30. Oktober rettet følgende Adresse til den kongelige Statsregering:

Provinsialraadet for Provinsen Slesvig-Holsten anser det efter indgaaende Drøftelse enstemmigt for sin Pligt at rette en indtrængende Anmodning til Rigsdagen og Statsregeringen om ligesom hidtil med al Bestemthed at afslaa enhver Afstaaelse af nordslesvigsk Jord. Slesvig-Holsten har i hele sit hidtidige Omfang i Aarhundreder været en udelelig Enhed. For dets Frihed for fremmed Herredømme og for Opretholdelse af tysk Sæd og Skik har Slesvig-Holstenerne i Aarevis bragt utallige Ofre og sammen med andre tyske Stater udgydt deres Blod i hede Kampe. Afstaaelse af en Del af Nordslesvig vil atter bringe trofast prøvede tyske Brødre under fremmed Herredømme, en Uret, der aldrig kunde sones.

En fransk Udtalelse. Paris, 27. Oktober. „Le Temps" skriver ved Omtalen af den Del af Udenrigsminister Solfs Tale, der omhandler Slesvig, Følgende:

Sjældent har man set en saa fuldkommen Prøve paa preussisk ond Tro. Da Løftet om en Folkeafstemning blev indsat i Traktaten af 1866 efter Frankrigs Forlangende, var det hverken i Østrigs eller end ikke i den danske Regerings Interesse, men i Folkets Interesse, som det drejede sig om at adspørge om dets egen Skæbne. Hvorledes skulde Regeringen i Berlin kunne blive løst herfra ved Østrigs Imødekommenhed? Østrig var i Spørgsmaalet vedrørende Hertugdømmerne kun en Medskyldig, der blev nødt til at opgive sin Part af Byttet. Hvorledes skulde den danske Regering kunne bemyndige Preussen til at sønderrive en Traktat, som Danmark ikke havde underskrevet, og berøve Befolkningerne den Ret, der var tilstaaet dem to Aar efter Adskillelsen fra Danmark? Man ser godt, at Solf har været Statssekretær under Bethmann-Hollweg. Han fastholder stadig Theorien om „Papirslappen."

Flygtning skudt af Grænsevagten. Søndag den 20. Oktober om Natten er et ungt Menneske bleven skudt af den tyske Grænsevagt, da han vilde gaa over Grænsen til Danmark Sydvest for Høm.

Om Begivenheden, der har været hemmeligholdt hidtil, kan „Ribe Stiftst." nu (30. Okt.) oplyse følgende:

Den paagældende Flygtning havde været tysk Soldat, og en kort Tid havde han været ved Fronten, hvor han var bleven ramt af et Skud gennem det ene Ben, hvorefter han som udueligt til al Krigstjeneste var bleven hjemspermitteret. Nu var han ved et særligt Eftersyn bleven erklæret for duelig, og da han var bleven eller frygtede at blive indkaldt igen, valgte han at gaa til Danmark.

Han var kommen forbi Vagtpostkæden, da han i den maaneklare Nat blev opdaget og anraabt af Grænsevagten ved Post 4, og da han ikke standsede, men løb for at naa Grænsen, skød Vagten paa ham med det Resultat, at en Kugle bagfra gik igennem Hovedet paa ham, saa at han var død paa Stedet.

Den dræbte, der siden sin Hjemkomst havde tjent hos Gaardejer Jes Mærsk i Øster Aabling, omtales som et flinkt og dygtigt Menneske, nogle og tyve Aar gl. Han var fra Møgeltønder, og dertil førtes hans Lig for at blive begravet paa hans Hjemstavns Kirkegaard.

Grænsesoldaten, der skød ham, er fra Kiel. Han er straks bleven fritaget for at gøre Vagttjeneste og gaar nu tilhaande i Køkkenet ved Varaklejren, indtil den for Tiden gældende Orlovsspærring er ophørt. Saa faar han 3 Ugers ekstra Orlov — til Belønning og Opmuntring.

„Grenzpost" i Haderslev, et Blad, der i høj Grad har forfulgt alt Dansk i Sønderjylland, rimer:

> Vort Ord skal være lige til
> os Døden mon fordrive:
> „Vi ikke Danske være vil,
> men tyske vil forblive."

Hvem han var —. Angaaende det unge Menneske, der forrige Søndag blev skudt af den tyske Grænsevagt Syd for Grænsen ved Høm, kan „Ribe Stiftst." endvidere meddele, at hans Navn var Frederik Petersen, og at han var fra Gallehus nord for Møgeltønder, hvor hans Forældre lever. Han var endnu ikke indkaldt igen til Militærtjeneste, da han paa Grund af Saaret i Benet havde faaet Udsættelse til 1919, hvorfor han, mener man, kun vilde herover denne Gang for at forsyne sig med noget Tøj og vilde have været tilbage igen.

En Broder til ham, der tidligere har været indkaldt til Militærtjeneste, har berøvet sig selv Livet i Fortvivlelse over at skulle deltage i Krigen.

Den dræbte blev begravet fra Hjemmet i Gallehus, og der vistes de haardt ramte Forældre megen Deltagelse.

Grænsevagten, der skød ham, bliver haardt bedømt for sin Gerning, saavel af den civile Befolkning som af hans egne Kammerater.

Den Herre skal til Thustrup.

En Julehistorie.

Af Johs. Paludan-Muller.

Cand. jur. Emil Knudsen kommer i næstsidste Øjeblik styrtende hen til Billethullet paa Afgangsstationen og forlanger en anden Klasses Billet til Ustrup. Billetføren er overlæsset og ekspederer Knudsen med fabelagtig Hurtighedsformelsi at en 4—5 Personer samtidig søger at presse sig frem foran hans Plade og aflevere deres Bestillinger i Munden paa hverandre.

Cand. Knudsen er lykkelig ved at have faaet Billet og stormer ned til Toget. Han er saa heldig at finde en ikke fyldt Kupe for Ikke-Rygere, og et Øjeblik efter er Toget i Gang.

Emil Knudsen har ikke mere sit gamle Barndomshjem at tage til i Juleferien. Begge hans Forældre er døde, og hans to Søstre gifte langt borte i Jylland. Til at besøge dem er hans 4 Dages Kontorferie for kort. Men han har en Fætter, som er Doktor i Ustrup og lykkelig Familiefader. I denne Fætters Hjem er Emil Knudsen kommen meget, og han kender Egnen derude godt. Nu har han besluttet sig til at overraske samme Fætter med et Julebesøg i Kraft af den Standardindbydelse, han har til Doktorboligen i Ustrup. Forskellige Omstændigheder har gjort det umuligt for ham at melde sin Ankomst. —

Emil Knudsen sætter sig behageligt tilbage i Sofaen og puster ud, kigger lidt paa sine Medrejsende, et Par ældre Ægtefolk, ser ud i det barske Vintermørke, som iler forbi Vinduerne og spekulere lidt paa, om han har været noget for drisig med denne Overraskelse i Ustrup.

Der er Konduktøren med et Slag paa Ruden. Billeterne forevises, „Værs'go'." Konduktøren med Lygte paa Brystet giver Billeterne tilbage. „Den Herre, der skal til Thustrup, skifter i Hundstrup.) — „Nej, jeg skal til Ustrup og skal ikke skifte," protesterer Knudsen. Konduktøren drejer Billeten op for sin Lygte. „Undskyld, Billetten er til Thustrup." — Bestyrtelse. „Saa maa jeg have faaet fejl Billet. Jeg s k a l til Ustrup." „Ja, det skulde Herren have set efter i København. Vil De overlade mig Billetten. Jeg skal tale med Togføreren derom."

Konduktøren forsvinder, et koldt Vindpust trænger ind af det aabne Vindue, og det aldrende Ægtepar betragter Knudsen med medlidende Nysgerrighed.

Han er ærgerlig til Mode men prøver paa at tage Situationen med overlegen Koldblodighed. „Thustrup — hvad skulde han der? Ja, det Navn er ham jo ingenlunde ubekendt. Gid han skulde der, ja, ret betænkt, gid han skulde derhen! Men sidst han var sammen med h e n d e, havde hans Tunge været som lammet, og hun havde dog været saa uimodstaaelig sød. Det maatte, det skulde prøves nu efter Jul, naar hun atter kom ind til Byen til sit Kursus. Ja, det s k u l d e voves.

Ægteparret forsvandt, da Toget holdt, og afløstes af en tyk Herre, som snorksov. Han faldt fra ved næste Holdested, og ind kom .... var det muligt? Kunde Cand. jur. Emil Knudsen tro sine Øjne? Sfete der Vidundere i vore oplyste Tider? Jo saamænd, det syntes saa.

Han havde i sin første Overraskelse næppe Samling til at hilse. En let Rødme steg op i den unge Piges Kinder, saa smækkedes Kupedøren i, og Toget jog ud i Natten.

Og saa var de i Eventyrets — eller et endnu bedre — Land. Hvad de sagde, betød kun lidet mod det, de ønskede at sige, mod det, de tydeligere og tydeligere hørte bag de tilsyneladende ligegyldige Ord. Han fortalte hende om sit Uheld med Billetten, og hun lo. Ingen kunde le som hun. Hun meddelte, at hun var taget fra Byen forrige Dag for at se til en gammel Tante i Tingby, men nu tog hun hjem til Præstegaarden i Thustrup. Han tænkte i Eventyrstemning, at det maaske dog var den rigtige Billet, han havde faaet. Saa kom der Pavser, underlige, beklemmende og dog søde Pavser. Var det Drøm, var det Virkelighed, at de sad her alene sammen? Hans Hjerte bankede lovlig stærkt, og han var overbevist om, at hendes heller ikke slog roligt. Han prøvede paa at slaa en spøgefuld Tone an, men hun vilde ikke le. Saa blev han med eet meget alvorlig. Det hvirkede i ham: Nu, nu eller aldrig — aa, den fordømte Mangel paa Beslutsomhed — bedre Lejlighed kom aldrig igen — nu s k u l d e det være: „Frøken Ingstrøm" — begyndte han højtideligt. „Frøken" .... Der gik en let Skælven igennem hende. „Frøken Ingstrøm — der er noget, som jeg længe — som —."

I det samme hørtes et skarpt Slag mod Ruden. Det er Togføreren, som Emil Knudsen forbitret lukker op for.

„Er det den Herre, som har faaet forkert Billet? De skal til Ustrup, men har faaet Billet til Thustrup." „Nej," siger Emil Knudsen — hans Sindstilstand er nu ganske unormal .... „Jeg har ikke faaet forkert Billet .... jeg skal ikke til Ustrup." — „Hvorfor siger De saa til Konduktøren, at De har faaet en gal Billet, at De skal til Ustrup?) —„Ja, det ved jeg ikke .... det er .... jeg skulde ogsaa have været til Ustrup .... men — men."

Togføreren stirrer forundret paa den forvirrede unge Mand, der staar med Hatten i Haanden og tørrer sin glødende Pande med Lommetørklædet. „Hvordan hænger det sammen? De maa dog give mig en Besked. Hvor vil De hen?"

Emil Knudsen er bragt til det yderste, men i sin Fortvivlelse gribes han af en Inspiration. „Spørg denne Dame, der er .... af mit Bekendtskab .... h u n kan sige Dem, hvor jeg skal hen." — Togførerens rétliniede Ansigt drejer sig i maalløs Forundring mod den unge Pige, og der er i to—tre skæbnesvangre Sekunder Indblik i Kupeen.

Emil Knudsen griber i Bagageholderens Rand for ikke at segne.

Da slaar Anna Ingstrøm Sløret ned for sit blussende Ansigt og siger med dæmpet, men fast Stemme: „Den Herre skal til Thustrup."

En Lygte forsvinder under et harmfuldt Udbrud. Et Vindue drages sagte op. Og Toget fører to Lykkelige ud mod en ukendt Fremtid.

Et Ord fra en Nordslesvigs Kvinde.

(Fortsat fra Side 3.)

jeg mærkede i Dag Guds Nærhed. Men det var alle de mange Dage, som vilde komme, der lagde Tungsind over min Tanke. Da saa hun paa mig med et næstent overgivent Smil og sagde: „Ja, men kære saa har det ingen Nød, for du skal leve i Dag, nu; du skal jo ikke spare den Kraft, Gud giver dig til Dagen i Dag, til alle de Uger, Maaneder og Aar, som ikke er komne endnu; naar de er her, sender Gud samtidig sin Glæde, Lid og Kraft."

Se, det har jeg tænkt paa saa tidt, naar mine egne legemlige Smerter sammen med Tanken paa vore Drenge vi har med derude i Fronten, har holdt mig vaagen, og efterhaanden er det Ord ret bleven levende for mig: Som din Dag er, skal din Styrke blive. Det har vi da ogsaa mærket hver Gang, de tunge Budskaber er komne til os. Og hvad der var mig, Moderen til de mange Drenge, saa uendelig stor en Trøst, var dette, at de alle kom nærmere til Gud i Troen paa Jesus, vor Frelser fra Døden. For naar man som jeg, bliver taget afsides fra Verdens Gerninger og ydre Interesser — jeg har nemlig ligget hjælpeløs i min Seng i 4 Aar — saa er det noget ganske andet, der faar Betydning i Livet, end hvad der før havde det. Da kan den mindste Rørelse i ens Barn — og fremmede Mennesker med — til det gode, det sande, til det evige Liv synes en at være Aars Lidelser og Møje værd.

Saa om ogsaa min Sjæl maa skrige i Smerte over Verdenskrigen og alle de legemlige Saar og Død, den slaar, saa er det mig dog en langt større Lidelse at tænke paa alle de mange, mange Mennesker, som lukker deres Øjne i Døden uden at kende Gud som Fader, uden at kende det evige Liv som det egentlige. En Tid lang kunde jeg ingen Ro finde hverken Dag eller Nat for den Tanke, indtil en Ven en Dag sagde til mig: „Ja, Rikke, ifald du skulde frelse Mennesterne fra evig Fortabelse, da kunde du have Grund til at græde og klage tidlig og sent; men Gud er jo almægtig, og din Kærlighed og Medfølelse med dine Medmennesker er kun et lillebitte Glimt af Guds store, uendelige Kærlighed, hvis Udtryk Jesus Kristus er."

Den Tankegang gav mig i nogen Maade Ro, men jeg veed dog at vi skal ville modtage Guds Kærlighed i dyb Sandhed, for at den kan blive os til Frelse og bevare os for Fristelser og Fald. Og det skal da være min Julehilsen, mit store Ønske for Jer, mine egne 4 endnu levende Sønner.

Sønderjylland.

XXVIII.

En Aften langs med Slesvigs Grænsepæle
Jeg vandred, med en Ven, som stod mig nær.
Det var, som de med eet fik Mund og Mæle,
De talte højt om Tyskens Røverfærd.
Det var mig smertelig ved dem at dvæle,
Jeg tænkte paa det Folk, jeg har saa kær,
Som Syd for Grændsen under Aaget træller,
Hvis Savn og Taarer Gud alene tæller.

Jeg skued, ud i Mørket, ud i Taagen,
Saa Grænsevagten staa der strunk og stram.
Det særlig gælder om at være vaagen,
At ingen Flygtning overlister ham.
Thi ser han een, da slaar han ned som Maagen,
Der dukker ned mod Havets Bølgekam,
Og standser ej den paa hans Raab i Tide,
Den som en Fjende maa i Græsset bide.

Jeg saa et lille Hus med Vægge hvide,
Kun nogle Skridt det bag ved Grænsen laa.
Der Mand og Viv stod ved hinandens Side,
Og lykkelig de leved' som kun faa.
For Børn og Viv han trofast maatte slide.
Da Krigen kaldte, maatte Manden gaa.
I fremmed Jord et Sted hans Grav man finder,
Og derfor Taarer væder Enkens Kinder.

Han løfted' Hovedet fra Sengens Pude,
Tog Afsked med sin Viv og saa forsvandt.
Tilbage sad hun bag den blanke Rude,
Mens Taarer stille over Kinden randt.
Han blandt de mange bleven er derude,
En fjendtlig Kugle Vej til Brystet fandt.
For Krigens Rædsel maa vort Hjerte grue,
Den bringer Sorg til rig, til fattig Stue.

Der sad hans Enke nu med Sorg og Klage.
Det saa saa fattigt ud, det hvide Hus.
Jeg saa i Tanken Manden Afsked tage;
Han rejste bort, kom aldrig mer tilbage,
Og Hjemmets Lykke var nu lagt i Grus.
De smaa derhjemme efter Fader spørger,
Ak, Hjemmet har nu mistet sin Forsørger.

Jeg tænkte paa de mange Hjem dernede,
Hvorfra drog ud saa mangen Far og Søn.
Ak, Mørket lagde sig om Hjemmets Rede,
Derhjemme sukked' man og græd i Løn.
Vel dem, som kan i Tro af Hjertet bede,
Og lægge Sorgen frem for Gud i Bøn;
Han vil Husvalelse fra oven hente,
Kan stille han paa Herrens Time vente.

Ak, mangen ned i Haabløshed er sunken,
Da Budet kom om Tab og om Forlis.
En Del er bleven kold', en Del er lunken,
Og tabt er Vejen til Guds Paradis.
De kender ikke Syndesorg som Munken,
Der vaanded' sig for Herrens Vredes-Ris,
Der sukkede: Min Synd, den tunge Byrde!
Til han blev funden af den gode Hyrde.

Der mange er, som rejste ej alene,
Der med den gamle Stridsmand haver sagt:
Jeg og mit Hus, vi tro vil Herren tjene,
Vi paa vor Faders Ord vil give Agt.
De gik med Tro, Gud Styrke vil forlene,
De gik med Bøn, de stod med Gud i Pagt.
De sine kære kan til Gud befale;
Vi samles skal i Himlens lyse Sale.

J. C. Gundesen.

Et Par Julesalmers Historie.

Karl Elmegaard fortæller i „Ringsted Folketidende" om Lynge Præstegaard paa Sjælland i den Tid, da den musikalske, grundtvigske Johannes Ferdinand Fenger var Præst der. Han havde megen Omgang med Ingemann, der ofte kom i Præstegaarden. Det hedder her om et Par af hans Besøg:

„Det var en Vinterdag — i den glade Juletid — at Ingemann kom ud til Lynge Præstegaard. Da han var kommen indenfor hørte han fra Børneværelset glade Stemmer, og da han tillod sig at aabne Døren og titte ind i Værelset, hvorfra den glade Børnelatter lød, saa han et Syn, som gjorde et dybt Indtryk paa ham. Der sad Fru Fenger paa en Stol mel sit mindste Barn paa Skødet, og hun fortalte om Julens store Glæde og om alt det gode, Julen gemte i sin Favn, saa det lille Barn hoppede og dansede paa hendes Skød af Henrykkelse.

Det betog Ingemann, og da han gik hjem til Sorø, stod Oplevelsen i Præstegaarden stadig for hans Tanker, og omsider fornede de sig til den herlige, barnligglade Salme: „Julen har bragt velsignet Bud"; og det dejlige Syn af Moderen med det dansende Barn paa Skødet flettede han ind i Salmen, idet han sang, som vi andre har sunget efter mange Gange:

„Dans lille Barn paa Moders Skød.
en dejlig Dag er oprunden,
i Dag blev vor kære Frelser fød.
og Paradisvejen funden".

— — —

Saa var det en skøn Sommerdag; jeg tænker mig, det var paa de Tider, da Solen var ved at gaa ned „bag Rosenskjernes Volde".

Ingemann var atter i Lynge Præstegaard, og han og hans venlige Værtsfolk sad paa en Bænk udenfor Havestuedøren og nød den smukke Sommeraften.

Inde i Stuen sad Pastor Fengers Datter Johanne, der havde arvet Faderens musikalske Sans og gode Evner for Sang og Musik og spillede Klaver. Hun spillede en gammel Melodi, som efter Overleveringen skulde være brugt paa Korstogenes Tid.

Ingemann sad og lyttede betaget til denne skønne Melodi, som den unge Pige spillede. Da hun holdt op, raabte Ingemann ind til hende: „Bliv ved, bliv ved!" Og mens Johanne Fenger Gang paa Gang spillede Korsfarermelodien igennem, digtede han første Vers af „Dejlig er Jorden". Senere kom de to andre Vers til, men Strofferne:

„Dejlig er Jorden,
prægtig er Guds Himmel,
skøn er Sjælens Pilgrimsgang
Gennem de favre
Riger paa Jorden
gaar vi til Paradis med Sang!"

de fødtes i Ingemaans Sjæl hin Sommeraften i Lynge Præstegaard.

To gode Bøger.

En Skote. Skildring af John Knox, Scotlands Reformator. $1.00.

Helten fra Majorca. Muhammedaner-Missionæren Raymundus Lullus' Liv og Gerning. $1.00.

Dan. Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.

Stilhed og Styrke

Af denne udmærkede Husandagtsbog, som mbestaar af Betragtninger over Davids Salmer til hver Dag i Aaret af Past. H. J. F. C. Matthiesen, har vi endnu nogle Eksemplarer paa Lager. Prisen har under de herskende Forhold maattet sættes til $3.40.

Dan. Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.

BUY ANOTHER WAR SAVINGS STAMP